

Dohányárusok Közlönye

Megjelenik minden hó
1-én, 10-én és 20-án.
Egyes példány nem kapható
Előfizetési ár fél évre 5 korona.
Előfizetni csak fél évenként lehet.

A MAGYARORSZÁGI NAGY- ÉS KISTŐZSDE TULAJDONOSOK
SZAKKÖZLÖNYE ÉS ÉRTESÍTŐJE.

ADÓTULAJDONOS ÉS FELELŐS SZERKESZTŐ:
HATSEK ADOLF.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Károly-körút 7. sz.
birtok az előfizetési összegek valamint a
kéziratok küldendők.
Előfizetési ár fél évre 5 korona.
Kéziratok nem lesznek visszaadva.

TARTALOM. A dohányjövédéki kiállításról. — A nagy- és kisárusok jövédelmi adója. — Vegyesek. — Hirdetések.

A dohányjövédéki kiállítás.

Praktikus és izléses módon tett ki magáért a m. kir. dohányjövédék a mil-lenniumi kiállításon. Valóban nem is kíván-hatunk többet, mint a mennyit ezen csinos kis pavillonban láthatunk, mely úgy a laikus szemlélőt, mint a szakértőt jogos bámulatba ejti. Ezen, a maga nemében nagyszerű kiállítást nagy szaktudással és szorgalommal rendeztek be s észrevehető mindjárt az első pillanatban, hogy a dohányjövédék központi igazgatósága a kiállításon a főszerepet nem a készítményekre helyezte, hanem azon célzt tűzte ki, mit mi is annyira hangsúlyoztunk, hogy a néző-nek tanulságos kép táruljon szeme elé, meglássa miként készítik a szivart, cigara-rettát, szóval a gyártás lenyegét.

Ismételjük, miszerint e téren többet lehetetlen nyújtani és semmiről sem feled-keztek meg. A dohánylevél természetésé-től kezdve, sőt annak vegyi alkotászeit is, annak legbevégeztetebb formáig, a kész szivarig mindent meglát itt a figyel-mes szemlélő. Ez valóban érdekes kép, mely az előrehaladás tekintetében semmi kívánni valót sem hagy hátra. A dohány-levél útja a mezőtől a szárító kamarán keresztül a gyárig, hol aztán a szivart készítik belőle, mily hosszú ut ez s gyakran mennyire nem méltányolja a laikus ezen fáradságos munkát. E csarnokban világos képe van eme nagy munkának. Miniatur alakban látjuk az ország dohány-gyárait, ezek dolgozótermeit, szárító-kama-ráit, valamint csomagoló helyiségeit s mindezt oly precizitással, mintha liliput-országban lennénk és igazi dohánygyárak lennének előttünk. A legnagyobb azonban az igazi gyártás, körülbelül 20 leány dolgozik serényen, egy-egy teremben, kik szorgalmas munkájukkal szemléltető módon ismertetik a dohánygyártás csinját-binját. A gépcsarnokban levő nagyszerűen con-struált géppel vágott török dohányt be-hozzák, egy leány megméri a mennyisé-get, a mi becsomagolandó, egy másik ezen dohány mennyiséget egy négyszögű tölcserbe teszi, s onnét egy másik be-csomagolja. S mindezt oly gyorsan s oly ügyesen végzik, hogy a nézőnek gyönyör-rűsége telik benne. Ép így vannak a

cigaretta gyártásnál, a hol a szemlélő csodálkozhatik, hogy mily gyorsan csinál-ják meg a szivarkát.

A pavillon jobb oldalán dohányáruda van, a hol 2 fiatal leány a kiállításon készített árukat eladja. Nincs lán az országban áruda, a hol a szivarét s ziga-tettáért annyit könyörögnének, mint itt. Az itteni trafikban körülbelül minden öt perczben az áru kifogy s ha most a vevő várni akar 3 drb. szivarjára (többet nem kap), néhány pillanat alatt megkapja, sőt kap még hozzá egy igen csinosan kiállít-tott szivartárczát is. Röviden összegezve a mondottakat, a dohányjövédék kiállítása igen sikerültnek mondható. Ezért minden-ekelőtt hálával tartozunk **Gränzen-stein** államtitkár urnak, kinek mindezt köszönhetjük, valamint **dr. Perleberg** minisz-teri tanácsos urnak, a dohánygyártás központi igazgatójának is, ki ugyan még ujoncz e téren s mégis oly precíz es előkelő módon vezette ügykörét, hogy úgy a laikus, mint a szakember jogos csodálatát es meglepedését vivta ki. Nagy része van az elért sikerben **Szla-vicsek** Rajmond pénzügyi főtanácsos urnak is, ki sikerdus működésével es gazdag tapasztalataival nagy segítségére volt ugy felebbvalóinak, mint magának az ügynek. Visszatérünk még e kiállítás ismertetésére, a hol a ferenczvárosi dohánygyár aligaz-gatója **Varga** ur mindenkinek szives fel-világosítással szolgál. Ezen körülmény is nagyban járul hozzá, hogy az érdeklődést e kiállítás iránt a közönség körében fokozza.

Egy körülmény azonban rosszul hatott ránk, hogy t. i. a **magyar dohánykiviteli részvénytársaság** mondhatnók semmivel sem járult a kiállításhoz s megjegyzendő, hogy e társaság részvényeinek egy har-mada az állam tulajdona. **Furcsa**, hogy egy ily részvénytársaság, mely az állam jóvoltából busás osztaleköt fizethet évente, nem áldozhatott egy pár ezer forintot arra a célra, hogy a kiállításon az üzleti menet e részét is megismerje a közönség. De hát így szokott az lenni! Ha a nyere-ségről van szó, akkor a társaság teljesen privát, ha pedig valami kiadásról van szó, akkor az az állam kötelessége. Talán a pénzügyminiszter befolyásával majd ezen

privát-állami kereskedelmi részvénytár-saságnak a jó falatokat nehezebben el-érhetővé fogják tenni.

A nagy és kisárusok jövédelmi adója.

Ha ezen kérdéshez közelebb akarunk ferközni, mindenekelőtt azon kérdést kell megoldanunk, hogy vajjon milyen alapon kell a nagy és kisárusokat megadóztatni. A törvény értelmében ugyanis, mindenki, a ki valamely önálló kereskedést üz, a III. oszt. jövédelmi adót tartozik fizetni. Ezen törvény értelmében tehát minden III. osztályba tartozó adófizető tiszta jövédelmének 10 százalékát tartozik fizetni. Évekkel ezelőtt a kereskedelmi kamara petitiót nyújtott a tulmegadóztatás eltör-lése végett az akkori pénzügyminiszternek **Wekerle** Sándornak, a ki azonban a kér-venyezőket azon motivum alapján utasi-totta el, hogy a kereskedők nem ismerik be törvény előtt tényleges jövédelmüket, mely okból a kérést teljesíthetőnek nem találta.

Ha már most a dohányárus a III. osztályu jövédelmi adót tartozik fizetni, ugy a volt pénzügyminiszter megokolása ezekre ugy sem vonatkozhatik, mivel a a dohányárus jövédelmét az állam bár-mikor megtudhatja. A dohányáru talán az egyetlen kereskedelmi ág, melynek jövédelmét az állam pontosan ellenőrzi. Azon, a volt pénzügyminiszter által említett körülmény, hogy eltagadják a kereskedők jövédelmüket, mindenesetre hazafiatlan dolog. De már most quo jure büntessék ezért a dohányárusokat? Vitás kérdés még az is, hogy a dohányárus nem-e a IV. adófizetési osztályba tartozik, miután az állam tisztán adóbehajtó közegének tekintheti.

Ez tényleg vita tárgya is lehet, sőt ezért ki is nevetethetnek bennünket, mi azonban megkíséreljük ez állításunk be-bizonyítását.

Az árusnak az állam árut ad, mit köteles eladni, egy bizonyos helyen es bizonyos meghatározott áron, sőt a nagy-árus még bizonyos személyekhez is van kötve, kiknek áruit eladhatja. Az árus ezért előre meghatározott nagyságu bér-összeget fizet, egy előre meghatározott

nagyságu forgalom elérését véve alapul. Az árusnak rendeleteihez szigorúan kell ragaszkodnia az eladási idő tekintetében és bírói eljárásnak van alávetve, ha ezen szabályzattól elter, epen úgy, mint a hivatalnok. Röviden összegezve a mondottakat, az árus a kötelességek tekintetében állami hivatalnok, azzal a különbséggel, hogy nincsenek olyan jogai is egyszerűs-mind. Már most, ha az árusnak kötelességeit szigorúan be kell tartania, anélkül, hogy ezért jogokat is élvezne, azt következtetjük ebből, hogy ezen egyáltalán nem szeretetreméltó körülményre tekintettel, miért fizessen egyszerűs-mind több adót is.

Nehéz szolgálatának teljesítésénél hivatalnoknak, az állam szolgálatában levőnek tekintik. Az adókiivetésnél azonban kereskedő, még pedig olyan, kinek üzleti mérleget sem kell kimutatni, miután az a kincstár kezében van.

Ezen körülmények tekintetbe vételével a méltóságos pénzügyminiszteriumot figyelmeztetjük, miszerint az árusok megadóztatása tekintetében teljes reformra volna szükség.

Megemlítendő, hogy az árusok az állam szolgálatában vannak, kiket ha nem is kell előnyben reszesíteni, de legalább az adókiivetésnél olyképp járjanak el irányukban, a hogy azt állami alkalmazottak igényelhetik.

Nem szólunk arról, hogy az árusoknak úgy is igen nagy a megadóztatásuk, miután ez mindenkinél megvan. De tekintetbe kell venni csekély jövedelmüket, a mit pontosan ellenőrizhetnek bármikor.

Igen sokszor halljuk szakemberektől, hogy az árus a mellekzickekéből él. Helyes; felteve hogy ez így van, akkor ezen körülmény még szomorubb, miután az állam azon alkalmazottait, kik értük dolgoznak, nem tudja úgy megfizetni, hogy abból meg is élhessenek. Azonban eltekintve ettől az adókiivető bizottság először a föntiekre veti ki az adót és különben is e bizottság előtt minden gyufacsomag szóba kerül, mit az árus elad. Minden esetben nehéz a jelen körülmények között az adókiivetés reformjára gondolni, bárha azt már régebben kilátásba helyezték. Az igazság ténye lenne azonban, ha akár törvényhozói uton, akár a saját hatáskörében a pénzügyminiszterium oda hatna, hogy a dohányárusok vagy a IV. adófizetési osztályba soroztatának, vagy pedig más uton enyhítenek adófizetésüket.

Több előttünk lévő esetből látjuk, hogy az adó $1\frac{1}{2}\%$ miután a communalis fizetések is hozzá számíttatnak. Ehhez járul még 1 százalék a kis fűszerkereskedőknel 2 százalék bérösszeg, s így az állam kapja a brutto bevétel negyedrészet, ez pedig oly perczent, mit az ország leggazdagabb mágnásai sem fizetnek. S ennyit fizetnek oly emberek, kik naponkint 14 órát dolgoznak az államért. . . .

Vegyések.

Válogatott szivarok. A kiállítási dohányárudákban, a kiállítás területén, melyet a **Mayer és Véry** czeg vezet, kizárólag oly szivarokat adnak el, melyeket direkt azért készítettek, hogy ugyszólván kiállítási objektumnak tekintsek s úgy kerüljön a közönség kezebe. Ezen szivarokon mindjárt első pillanatra meglátssik, hogy kiváló gondnal készítettek, s fedőlapjuk a szakembernek elárulja, hogy minden áron valami rendkívülit akartak produkálni. E szivarokat természetesen a rendszer áron árusítják s mint most csodálattal halljuk, ezeket az elmúlt évben készítettek s a kiállítás részére felretettek.

Tisztelt olvasóink talán emlekeznek arra, hogy körülbelül fel év előtt e tény megemlítettük, de akkoriban nem hittük komolynak. Nem hittük, hogy a pénzügyminiszterium hónapokon keresztül megvonja az ország nagy és kisárudáitól a világos Tegalitás, Británica, Trabucco és Cuba szivarokat, hogy azután kizárólag a kiállítási dohányárudákban 6 hónapon keresztül árusítsák őket. A mikor e hirt a lapokban is szellőztettek, competens helyről azon értesítést nyertük, miszerint az egész hír légből kapott. Ezzel megnyugtattuk magunkat. Most aztán nyilvánossá lett, hogy a hír nagyon is igaz, hogy a szivarok kiválógatása több hónapon át systematikusan üzetett. Meggyőződünk arról, hogy a kiállítási dohányárudákban oly áru kerül eladásra, a milyen különben még sohasem volt az árusoknak. Meggyőződünk, hogy minden **100 dbkint csomagolt ládika kis csillaggal van el látva,** mi a szakembernek annyit jelent, hogy „kiváló”. Ezenkívül **a felső láda K betűvel van jelezve,** a mi bizonyára „Kiállítás”-t jelent. Ezen tényre szemben, melyben az ország dohányárusainak és a dohányzó publikum nagy serelmet látjuk, csak az vigasztal, hogy millenniumi kiállítás csak minden ezer évben van. Meglehet, hogy a jövő ezredévben a publikum már annyira okos lesz, hogy ilyes fogásokat meg tud érteni s annak helyességét be fogja látni, mi 1896-ban erre képtelenek vagyunk. Ily körülmények között a forgalom, a sok százezer idegen látogató dacára, csökkenni fog egy, mint annak idején 1885-ben is megtörtént.

Ó Felsége 1. hó 7-ikén 3 órakor délután kíséretével együtt megjelent a dohányjvedék pavillonjában. Fogadtatására ott voltak Lukács miniszter ő méltósága, Gränzenstein államtitkár, valamint a dohányjvedéki központi igazgató. A három és fél óra hosszat tartó körmenet dacára közel háromnegyed óra hosszat maradt Ó Felsége a pavillonban és megtekintette a valóban nagyszerű berendezést, miről is fejezte legnagyobb elismerését. Elmenetelkor ismételen igen elismerőleg nyilatkozott Ó Felsége a dohányjvedék nagyszerű kiállításáról, mire kocsijába lépett és Budára hajtott.

Dohányzó az Operában. Báró Nopcsa Elek intendáns az operai diszeldadás alkalmából ér-

dekes újítást létesített az Operában. Az erkélyen ugyanis dohányzó helyiséget rendeztetett be s ezzel régi óhajtása teljesült az Opera lérfiközönségének. A dohányzóban frissítő italokat is kaphatni.

A kávé árának fölemelése. A Budapesti kávécsok egy kis része a kávé árát 3 krral fölemelte — a kávéházakat látogató közönség nem csekély bosszuságára. A kávé ipartestület elnöksége kijelenti, hogy az ipartestület teljesen távol áll ettől az önkénykedéstől s nem helyesli a kávécsok szobán forgó részének eljárását, mivel az árfölemelésre semmi ok nincs. Az elnökség a jövő héten a választmányával együttes ülést tart, a melyen arról tanácskoznak, hogy a kávécsok kisebbségének ez eljárásával szemben mit tegyenek.

A Times a millenniumról. A Times legutóbb ideérkezett száma rendkívül rokonszenves czikkben méltatja a magyar nemzeti ünnep jelentőségét. A czikk, a mely a bécsi levelező tollából ered, utal arra a haladásra, a melyet Magyarország elért és a melynek fogva az ország csaknem példaképe lehetne egy liberális, parlamentárisan kormányzott államnak. Intézményeit üdvösen reformálták, demokráciájja fokról-fokra minden surlódás nélkül haladt előre, pénzügyei szolid alapon nyugszanak és el tudja viselni a mostani helyzettől követelt nagy katonai terheket a nélkül, hogy magát túlságosan meg kellene erőltetnie. Nemcsak mint a mérsékelt szabadelvűség öre és a kontinens békéjének védőbástyája tölti be hivatását, bármily jelentékeny is közügyeinek és állami intézményeinek fejlődése, mégis mindez csak másodsorban jöhet tekintetbe, összehasonlítva azzal a nagy társadalmi és nemzegtazdasági változással, a melyen az ország keresztülment. Ma már Magyarországnak nincs oka irtózni más európai nemzetek versenyétől. Művészete, irodalma, kulturája utat tört magának az egész világon. Gazdasági tekintetben csaknem utólért a legvirágzóbb országokat és jellemző, hogy a mezőgazdaság hanyatlása dacára, a mely az egész világon észlelhető, a magyar parasztság folyvást vásárol birtokot és egy sorba állítható Amerika nyugati államainak farmereivel.

A dijnokok. A Pesti Hirlap írja: Sokszor ejtettünk már szót arról, hogy a kiállítás megnyitása óta erősen megrágrult az élet a fővárosban s hogy hirtelen meggazdagodni akaró emberek, mint valami ches karvalyok csaptak a polgárookra, akik ezekben a nehéz napokban némi szemehányással éltetik Árpádot azért, hogy épen ezer esztendeje csinálta meg a honalapítást. A zugóidők, az aggódók s a kétségbeesettek között első helyet foglalnak el azok a szegény emberek, akik ebben a nagy városban dijnokoskodással keresik meg a kenyerüket. Kis napidíjért dolgozzak át a napot, a legtöbb esetben olyan munkát végezve, amit a városnak és az államnak jól dotált hivatalnokokkal kellene elintéztetni. A város és az állam százezerket nyer ezeken a modern rab-szolgálaton, akiket nem kimél senki s akiket az irányadó körök szive nem esik meg. A honalapítás ezredik évét ünneplő háziurak épen úgy fölemelik a dijnokok lakbérét, mint a miniszteri tanácsosokét s az éllelmi szereket szintén oly drágan kapják, mint mások. Ily körülmények között ezeken a dijnokokon kellene első ízben segíteni a kiállítás keserves ideje alatt, mert ők lesznek az elsők, akik a megélhetéssel való küzdelemben rövidet húzzák. A kik a fővárosnál vannak alkalmazva, azok most nagy reménnyel néznek a diszközgyűlés elé, amely az ő drágasági pótlékuk ügyében dönt; mindazonáltal, bár a remény nem hagyta el őket, némi mozgalmat indítottak s többek közt a sajtót is megereszték, hogy

igazságos ügyük mellett foglaljon állást. Ez részben fölösleges volt, mert nem igen hihető, hogy a törvényhatósági bizottsági tagok között nagy számmal legyenek olyanok, akik a tizenkilenczedik század e munkás és szánandó rab-szolgáit jóakarattal ne vegyék körül.

A törvényhatóság első tisztviselője és az anyakönyvi felügyelő. A belügyminiszterrel előfordult surlódások annak kijelentésére indították, hogy a törvényhatóság első tisztviselője, mint anyakönyvi közvetlen felügyelő hatóság e teendőiben az állami anyakönyvi felügyelőtől függetlenül jár el; ennél fogva nem képezi föladataz az anyakönyvi felügyelőnek az, hogy ellenőrizze és megvizsgálja a kerületébe tartozó törvényhatóságok első tisztviselőjének, mint anyakönyvi közvetlen felügyelő hatóságnak ez irányban kifejtett tevékenységét. Természetes azonban, teszi hozzá a miniszter, hogy a törvényhatóság első tisztviselő és az anyakönyvi felügyelő hivatali tevékenységükben egymást kölcsönösen támogatni kötelesek s eme cél érdekében egyetértő közreműködésük feltétlenül szükséges.

Az első negyed mérlege. A közös vámterület kereskedelmi mérlege az év első negyedében ismét tetemesen rosszabbodott. A passzívum a múlt évben 5·1 millió forint volt s ez az idén 12·3 millióra emelkedett. A hanyatlás főoka a mezőgazdasági termékek kivételének és értékeinek óriási hanyatlása. A mezőgazdasági termékek kivitele 56·7 (— 6·3) millió volt, behozatala pedig 88·2 (+ 8·7) millió, tehát csak ez ágban 15 millióval romlott a mérleg. Bányászati termékek kivitele 10·0 (+ 1·7), behozatala 18·9 (+ 1·6) millió; itt tehát csaknem változatlan a mérleg. Ellenben az ipartermékek kivitele 107·8 (+ 12·9), behozatala pedig 80·6 (+ 5) millió. Ebből látni kivételünk fejlődésének irányát, mely az osztrák ipar terén mind előnyösebb, a magyar mezőgazdaság terén pedig mind hátrányosabb fejlődésre vezet. Legnagyobb hanyatlás a nyersanyagok közé tartozó élelmi és élvezeti szereknél, melyeknek kivitele 27·3 (— 9·6) millió, behozatala pedig 32·5 (+ 2·4) millió volt s így ez a csoport 12 millióval rontotta a mérleget. Ennek főoka az állatkivitel nagymérvű korlátozása volt, a mi a kiviteli ér-

téket 8·2 millióval csökkentette; ehhez járul még 2·5 milliónyi csökkenés a gabonakivitel terén. Nagyobb hanyatlást mutatnak még a hüvelyesek, szén, gyümölcs, bor, szesz, szárnyas és vad. Az áruforgalmi statisztikának minden adata a magyar termékek kivételének hanyatlását, behozatalának növekvését s az osztrák kivitel növekedését tünteti föl.

A bankszabadság megújítása. Az Osztrák-Magyar Bank főtanácsa tegnapi teljes ülésén, mint röviden már említettük, csak folyó ügyek elintézésével foglalkozott. A két kormánnyal folytatott tárgyalásokról a teljes ülést megelőző bizalmi értekezleten tették meg a jelentést. Azt híresztelik, hogy Bilinski osztrák pénzügyminiszter a millenniumi ünnepen való megjelenése alkalmával a bankkérdés dolgában értekezett Lukács László pénzügyminiszterrel. Konferenciát is tartottak, melyen a kormányok szakreferensei is részt vettek, és a melyen behatóan foglalkoztak a bankkérdéssel. Tudvalevőleg eredménytelenül szakították félbe azelőtt két héttel a közös tárgyalásokat. Miután azonban a tervbe vett írásbeli tárgyalás mégis nehezebben juttathat végleges megegyezésre, valószínű, hogy a szóbeli tárgyalások folytatásával akarnak újabb kísérletet tenni. Eddigél a két kormány ebben az irányban még nem nyilatkozott.

A kiállítás faluja. A házak, ezek a szebbnél-szebb, hajszálíg híven lemásolt házak, a melyeknek minden része más és más milyen: az építése, a berendezése, teteje, kapuja, kerítése, kutja, kéménye, belül is majdnem teljesen be van rendezve. A takarós szobák beszédes magyarázatról, amit a jobb módú paraszt házában megtalálunk. A szobákban meg van minden butor, a falakon képek, cifrára festett ködények, még a kakukos óra is ketyeg a falon. Az ágy mindenütt meg van vetve, s valószínű tanulóanyag az etnográfia iránt érdeklődőknek az ágyvetés módja a különböző vidékeken. Az egyik vidéken magasra vetik az ágyat, szinte a mennyezetiig, a másikon egész lapos; az egyik nyitott, s a vankosok álló helyzetben vannak elrakva, más vidéken, tarka, színes takaróval terítik le az ágyat. A konyhák, pajták, szék, istállók, olak is be vannak rendezve, eke, lőcs, kasza, kapa, gereblye a maga

helyén áll, a szérűben pedig zsákszámra az élés; buza, rozs, zab. Még csak egy dolog hiányzik a faluból: a lakók, azok hűen fotográfia után csinált bábá alakok amelyek felöltözötten fogják a szobákat, az istállót, nyomtatót, udvart, kertet benépesíteni. De az eleven lakók már itt vannak. Minden háznak a gondozója az illető vidékről való, derék szálas legény vagy házaspár, akiket a vármegye szemelt ki erre a tisztre, s a kik a kiállítás végeig itt maradnak. A ki majd végig megy a falun és szóba ereszkedik ezekkel az értelmes, a maguk dolgában fúratos emberekkel, az másfél év alatt meghallhatja a Magyarországon divatos összes nyelveket és tájzólásokat. Mind kiszemelt érdekes alakok, s mindegyik a feleségével, fiával, leányával jött fel a nagy ünepségre. Érdekes alak különösen a hunyadmegyei olán ház gondozója; derék vállas legény: Hunyady Jánosnak hívják, s bebizonyítottan leszámazottja a nagy Hunyadyak egyik ágának.

Szerkesztő: Heltai Nándor.

Valódi SELMECZI PIPÁK

(Takács-féle gyártmány)

a gyártmány teljes feloszlása folytatn raktáron levő 500 tuczatot

40% a bevásárlási áron alul
eladó

■ nagyban és kicsinyben. ■

Kapható:

ENGEL BENŐ-NÉL

VI., Andrassy-ut 84.

Allamilag engedélyezett

MAGYAR

Osztálysorsjáték

25.007

penznyeremény

6,284.000

korona összértékben.

Május 12—28-ig

utolsó

FŐHUZÁS.

Legnagyobb nyeremény a legkedvezőbb esetben

Egy Millió

korona.

HEINTZE KÁROLY,

BUDAPEST,
Szervita-tér 3.

Főnyeremények:

1 jutalomdíj	á	600.000	korona
1 nyeremény	„	400.000	„
1 „	„	300.000	„
1 „	„	200.000	„
1 „	„	100.000	„
2 „	„	40.000	„
		stb. stb. stb.	

Vételsorsjegyek árai:

$\frac{1}{1}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{20}$
60.—	30.—	6.—	3.—
frt			

(Vidéki megrendeléseknél portó- és nyereményjegyzékért még 25 kr. küldendő be.)

Sorsjegyeket — míg a készlet tart — elárulit az összegnek posta-utalványon való előzetes beküldése ellen vagy utánvétellel:

Le Griffon

legjobb és legkedveltebb

valódi francia szivarkapapír és szivarkahüvelyek

Le Griffon „Patent“

kedvelt és praktikus szivarkapapír.

Nagybani eladás az ország összes
norinbergi és papír-nagykereskedé-
sekben.

GYÁRI FÖRAKTÁR:

G O L D Z I E H E R G É Z A

BUDAPEST,

V. kerület, Arany János-utca 20. szám.